

Arrest

nr. 233 717 van 9 maart 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Avenue Adophe Lacomblé 59-61/5
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2019 met refertenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019 inzake de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 27 september 2019, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV X en RvV X. Aangezien verzoeker de echtgenoot is van verzoekster en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 22 november 2015 en hebben zich een eerste maal vluchteling verklaard op 24 november 2015.

Op 22 mei 2107 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissing.

Bij arresten nrs. 203 831 en 203 833 van 16 mei 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen niet in cassatieberoep.

2.2. Verzoekers verklaarden zich op 15 juni 2018 een tweede maal vluchteling.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 oktober 2018 de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arresten nrs. 214 809 en 214 807 van 8 januari 2019 werden deze beroep verworpen.

2.3. Op 29 juli 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

In dit kader nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 september 2019 de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend naar verzoekers verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

2.3.1. Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun en soenniet te zijn en geboren te zijn op 1 augustus 1977 in het dorp Shabi in het district Deh Bala (Haska Mina) in de provincie Nangarhar. U bent analfabeet en had een stoffenwinkel in de bazaar van Ramija, een naburig dorp. U huwde in december 2010 met K. N. [CG 15/34117 ; O.V.8.168.268] en u heeft één zoon, K. M., die op 29 januari 2014 in Shabi werd geboren. Uw ouders verblijven nog steeds in uw geboortedorp. U verliet Afghanistan een eerste keer omdat u in uw winkel een klant had ontvangen die verdacht werd van de moord op een stamgenoot omdat zij vroeger een landconflict hadden gehad. Omdat deze klant bij u in de winkel was gezien door dorpelingen, was u bang dat u ook verdacht zou worden van de moord op uw dorpsgenoot. U reisde in 2009 illegaal naar het Verenigd Koninkrijk en verbleef daar negen maanden. Vervolgens keerde u in maart of april 2011 vrijwillig met behulp van een smokkelaar terug naar uw geboortedorp omdat uw vader ziek was. In oktober 2015 ontvluchtte u Afghanistan een tweede keer omdat Daesh en de taliban u van spionage beschuldigden. Uw neef Kh. werd ontvoerd door de taliban en twee dagen later samen met drie anderen onthoofd op de bazaar van Ramija omdat hij soldaat was in het Afghaans Nationaal Leger. Omdat Kh. uw neef was en jullie naast elkaar woonden, werd u ook van spionage beschuldigd en bedreigd. U besloot Afghanistan te verlaten. U verliet Afghanistan in oktober 2015 en reisde via Iran, Turkije en verschillende Europese landen naar België waar u op 22 november 2015 arriveerde en op 24 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u Daesh omdat zij u van spionage beschuldigden. Ter ondersteuning van uw eerste

verzoek tot internationale bescherming legt u samen met uw echtgenote een kopie van uw taskara (identiteitsdocument) en de originele taskara van uw echtgenote voor.

Op 22 mei 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u en uw echtgenote omdat er geen geloof kon gehecht worden aan jullie beweerde verblijf in Afghanistan.

U en uw echtgenote gingen op 22 juni 2017 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In een arrest van 16 mei 2018 bevestigde de RvV de bestreden beslissing.

U en uw echtgenote dienden een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 15 juni 2018. In het kader van uw tweede verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat u sinds 25 mei 2017 vader geworden bent van een dochter S.. U zei ook dat u tijdens uw eerste verzoek niet de kans had gekregen om alles uit te leggen. U gaf aan dat u op de gsm van uw broer films en foto's zag over het hanteren van wapens en dat uw broer training kreeg van de taliban. U bestrafte hem hiervoor - iets waar hij blauwe plekken aan overhield en sloot hem 2 dagen op in zijn kamer. Door tussenkomst van uw moeder liet u uw broer vrij. Een paar dagen later zagen de taliban uw broer en merkten ze zijn blauwe plekken op, waarna hij hen alles vertelde. De taliban kwamen naar uw huis en zeiden aan uw vader dat zijn zoon samenwerkte met hen en dat ze ook wilden dat u zou samenwerken met hen. Bovendien beschuldigden ze u ervan dat u anderen ervan zou weerhouden om voor de taliban te werken. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door Daesh en de taliban. U vreesde dat uw kinderen ontvoerd kunnen worden. U gaf ook aan dat u voor uw kinderen Daesh vreest gezien ze ook vrouwelijke strijders hebben, ongehuwde vrouwen dwingen om te trouwen met strijders en gehuwde vrouwen wiens man afwezig is meenemen. In het kader van jullie tweede verzoek om internationale bescherming legden u en uw vrouw de volgende documenten voor: Uw taskara (origineel), de vertaling van uw taskara, een legalisatiedocument in verband met uw taskara (origineel), een attest in verband met uw taskara (origineel), de taskara van uw echtgenote (origineel), de vertaling van de taskara van uw echtgenote, een legalisatiedocument in verband met de taskara van uw echtgenote (origineel), een attest in verband met de taskara van uw echtgenote (origineel), de taskara van uw zoon (origineel) en de vertaling ervan, 3 foto's (origineel), de verblijfstitel van Sa. Say. M. (kopie), een dreigbrief van de taliban (origineel) en de vertaling ervan, een bevestigingsbrief van de dorpsouderen (origineel) en de vertaling ervan, een brief van een psycholoog (origineel), een enveloppe (kopie) en een verklaring van DHL (kopie). Op 3 oktober 2018 verklaarde het CGVS het tweede verzoek van u en uw echtgenote niet-ontvankelijk. Het beroep dat jullie instelden bij de RvV werd op 8 januari 2019 verworpen nadat de RvV in haar beschikking van 4 december 2018 de beslissing van het CGVS had bevestigd.

Op 29 juli 2019 vroegen u en uw echtgenote voor een derde maal internationale bescherming aan. In jullie derde en huidige verzoek herhaalt u dat uw broer nog steeds voor de taliban werkt. U voegt eraan toe dat uw broer en de taliban u en uw gezin zullen doden als u terugkeert naar Afghanistan omdat u tegen de taliban bent en ze denken dat u bekeerd bent en dat uw ouders uw dorp verlieten omdat uw broer een van de dorpsgenoten ontvoerde. Tevens vreest u dat uw twee dochters als compensatie aan de familie van de ontvoerde dorpselingen geven gaan worden. U houdt vast aan uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan en meldt de geboorte van een dochter H.. Uw echtgenote voegt eraan toe dat uw dochters in Afghanistan geen rechten zullen hebben, er niet mogen studeren, niet mogen kiezen met wie ze zullen trouwen, niet naar buiten mogen en er nog andere problemen zullen kennen. Voor uw zoon vreest uw vrouw dat hij door de taliban meegenomen zal worden om voor hen te werken. Ter staving van uw derde verzoek legt u samen met uw echtgenote volgende originele stukken neer: twee oproepingsbrieven van het districtshuis aan uw vader in verband met de ontvoering, een verklaring van uw vader aan het districtshuis waarin hij de verantwoordelijkheid voor de ontvoering bij uw broer legt en hij zichzelf vrij pleit en een verzendnota.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie beweerde verblijf in het district Deh Bala, omdat u en uw vrouw geen overtuigende verklaringen kunnen afleggen over uw beroepsactiviteit te Deh Bala, jullie geografische kennis en jullie kennis van de veiligheidssituatie, van de personaliteiten, van de onderwijsmogelijkheden en van de stammenstructuur in uw regio te wensen overlaat. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de bijkomende verklaringen die u aflegt - dat uw broer nog steeds actief is voor de taliban, dat uw broer en zijn collega's u en uw gezin willen doden omdat u de taliban afkeurt en ze menen dat u bekeerd bent en dat uw familie eveneens in een vete verwickeld is met een andere familie in het dorp omdat uw broer als talib een lid van deze familie ontvoerde (verklaring volgend verzoek J. dd. 12 augustus 2019, vraag 12,15,18 en 21) - kan worden vastgesteld dat deze problemen volledig voortvloeien uit de problemen die u in uw tweede verzoek uiteenzette. In het kader van uw tweede verzoek oordeelden het CGVS en de RvV dat het toen aangehaalde conflict tussen u en uw broer over de toetreding van uw broer tot de taliban ongeloofwaardig is omdat dit conflict kadert in uw dorp Shabi terwijl aan jullie verblijf in Shabi geen geloof kan worden gehecht. Dat u zich naar aanleiding van uw huidig verzoek beperkt tot het benadrukken van uw verblijf in Shabi en het aanhalen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verblijf in Deh Bala en de aangehaalde asielmotieven omwille van de toetreding van uw broer tot de taliban.

Daarnaast haalt uw echtgenote aan dat uw zoon door de taliban gedwongen gerekruteerd zou worden en dat uw dochters in Afghanistan geen rechten hebben, er niet mogen studeren en er niet kunnen kiezen met wie ze zouden trouwen. Vooreerst moet er vastgesteld worden dat uw vrouw deze motieven voor uw kinderen laattijdig aanbrengt. Hoewel ten tijde van jullie eerste verzoek uw zoon en ten tijde van jullie tweede verzoek uw eerste dochter reeds geboren waren bracht uw vrouw toen enkel aan dat ze vreesde dat uw kinderen tot Daeshstrijders opgeleid zouden worden. Dat ze voor uw zoon dezelfde vrees niet meer ten opzichte van Daesh maar ten opzichte van de taliban formuleert en voor uw dochter voor het eerst een vrees uit omwille van haar levensomstandigheden in Afghanistan kan derhalve niet overtuigen. Bovendien kan er in de mate dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u en uw echtgenote beweerde verblijf, evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die jullie zouden ondervinden indien jullie zouden terugkeren naar de verklaarde regio onder de controle van de taliban.

Tenslotte moet erop gewezen worden dat uw vrouw op geen enkele wijze de door haar geuite asielmotieven in hoofde van uw kinderen staft. Ze beperkt zich daarentegen tot het aanhalen van blote beweringen zonder dat ze deze in concreto aantoon. Voor het aantonen van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw kinderen volstaat het louter uiten van de asielmotieven of het verwijzen naar de algemene situatie niet.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt twee oproepingsbevelen van het districtshuis aan uw vader en een verklaring van uw vader over de ontvoeringszaak aan het districtshuis neer. De verklaring van uw vader over zijn en uw problemen met uw broer kunnen niet aanvaard worden als bewijswaardig omdat ze slechts de verklaringen zijn van een nauwe verwant van u. Bovendien moet erop gewezen worden dat verklaringen slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen hetgeen geenszins het geval is. Daarnaast blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. De verzendnota maakt slechts duidelijk dat u post ontving uit Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In het derde verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote K. N. (o.v. 8.168.268) werd eveneens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.3.2. Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun en soenniet te zijn en geboren te zijn op 26 mei 1979 in het dorp Kotokhel in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U bent gehuwd met K. J. [CG 15/34115, O.V. 8.168.263]. Jullie hebben een zoontje, K. M., die werd geboren op 29 januari 2014. U woonde in uw geboortedorp tot uw huwelijk in 2010 met K. J. die na enkele maanden verblijf in het Verenigd Koninkrijk was teruggekeerd naar Afghanistan. U verhuisde naar het dorp Shabi in het district Deh Bala in Nangarhar. Daar verbleef u tot uw vertrek uit Afghanistan in oktober 2015. U en uw echtgenoot verlieten Afghanistan omdat uw echtgenoot van spionage werd beschuldigd door de taliban door zijn verwantschap met zijn neef Khyber die soldaat was bij het Afghaans Nationaal Leger en onthoofd werd samen met drie andere dorpelingen. Uw echtgenoot werd verschillende keren bedreigd. Hij dook vijftien

à zestien dagen onder bij een oom. Vervolgens verlieten jullie Afghanistan. U en uw echtgenoot reisden naar Europa met behulp van een smokkelaar en dienden op 24 november 2015 in België een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw eerste verzoek tot internationale bescherming legde u uw originele taskara voor. Uw echtgenoot legde een kopie van zijn taskara voor.

Op 22 mei 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u en uw echtgenoot omdat er geen geloof kon gehecht worden aan jullie beweerde verblijf in Afghanistan. U en uw echtgenoot gingen op 22 juni 2017 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In een arrest van 16 mei 2018 bevestigde de RvV de bestreden beslissing.

U en uw echtgenoot dienden een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 15 juni 2018. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat jullie niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van de onveilige situatie. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u dat uw man gedood zal worden door Daesh en de taliban en dat u gedwongen zal worden om te huwen met een Daesh strijder. U vreesde dat uw kinderen opgeleid zullen worden tot strijders voor Daesh. In het kader van jullie tweede verzoek om internationale bescherming legden u en uw echtgenoot de volgende documenten voor: Uw taskara (origineel), de vertaling van uw taskara, een legalisatiedocument in verband met uw taskara (origineel), een attest in verband met uw taskara (origineel), de taskara van uw echtgenoot (origineel), de vertaling van de taskara van uw echtgenoot, een legalisatiedocument in verband met de taskara van uw echtgenoot (origineel), een attest in verband met de taskara van uw echtgenoot (origineel), de taskara van uw zoon (origineel) en de vertaling ervan, 3 foto's (origineel), de verblijfstitel van Sa. Say. M. (kopie), een dreigbrief van de taliban (origineel) en de vertaling ervan, een bevestigingsbrief van de dorpsouderen (origineel) en de vertaling ervan, een brief van een psycholoog (origineel), een enveloppe (kopie) en een verklaring van DHL (kopie).

Op 3 oktober 2018 verklaarde het CGVS het tweede verzoek van u en uw echtgenote niet-ontvankelijk. Het beroep dat jullie instelden bij de RvV werd op 8 januari 2019 verworpen nadat de RvV in haar beschikking van 4 december 2018 de beslissing van het CGVS had bevestigd.

Op 29 juli 2019 vroegen u en uw echtgenote voor een derde maal internationale bescherming aan. In jullie derde en huidige verzoek herhalen jullie dat uw schoonbroer nog steeds voor de taliban werkt. Uw man voegt eraan toe dat zijn broer en de taliban u en uw gezin zullen doden als u terugkeert naar Afghanistan omdat hij tegen de taliban is en ze denken dat hij bekeerd is en dat uw schoonouders uw dorp verlieten omdat uw schoonbroer een van de dorpsgenoten ontvoerde. Tevens vreest hij dat uw twee dochters ter compensatie aan de familie van de ontvoerde dorpselingen geven zullen worden. Uw echtgenoot houdt vast aan jullie verklaringen over jullie verblijf in Afghanistan en meldt de geboorte van een dochter H.. U voegt eraan toe dat uw dochters in Afghanistan geen rechten zullen hebben, er niet mogen studeren, niet mogen kiezen met wie ze zullen trouwen, niet naar buiten mogen en er nog andere problemen zullen kennen. Voor uw zoon vreest u dat hij door de taliban meegenomen zal worden om voor hen te werken.

Ter staving van uw derde verzoek legt u samen met uw echtgenoot volgende originele stukken neer: twee oproepingsbrieven van het districtshuis aan uw schoonvader in verband met de ontvoering, een verklaring van uw schoonvader aan het districtshuis waarin hij de verantwoordelijkheid voor de ontvoering bij uw broer legt en hij zichzelf vrij pleit en een verzendnota.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de beoordeling van de nieuwe elementen die u in het kader van uw huidig verzoek naar voor schuift moet erop worden dat de nieuwe elementen die u aanbrengt samen vallen met de verklaringen die uw echtgenoot in zijn tweede volgend verzoek aflegde. Volgens de beslissing die hieronder hernomen wordt, werd het verzoek van uw echtgenoot niet-ontvankelijk verklaart. Derhalve kan evenmin uw huidig verzoek ontvankelijk worden beschouwd.

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de redelijkheidsplicht. In de ontwikkeling van hun middel beroepen verzoekers zich voorts nog op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 10 van het EG-verdrag.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht die erop duiden dat zij nood hebben aan internationale bescherming en dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Stukken

Op 8 januari 2020 laten verzoekers aan de Raad een aanvullende nota worden met volgende stukken geworden: een psychologisch rapport van P. C. van 27 december 2019 (stuk 1), een attest van Dr. M. A.

van 20 juni 2018 (stuk 23), een medisch verslag van 15 september 2017 (stuk 3), een verslag van Y. G. van 11 juli 2108 (stuk 4), een noot van S. Sarolea, "*La pris en compte des attestations psychologiques*" van Newsletter EDEM van juni 2013 (stuk 5), twee oproepingsbrieven van het districtshuis aan verzoekers vader + vertaling (stukken 6-7), een getuigenis van verzoekers vader + vertaling (stuk 8) en een correspondentie tussen het districtshoofd, de vader van verzoeker en de dorpsoudsten + vertaling (stuk 9) (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Op 15 januari 2020 maken verzoekers aan de Raad nog een aanvullende nota over met volgende stuk: een psychologisch attest van O. B.Y. van 6 januari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Op 27 januari 2020 laten verzoekers nog een aanvullende nota aan de Raad worden met volgend stuk: een psychologisch attest van D. C. van 23 januari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 mei 2017 omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun beweerde verblijf in het Afghaanse dorp Shabi, district Deh Bala (Haska Mina) in de provincie Nangarhar en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten (vervolging door de taliban en Daesh omdat zij verzoeker beschuldigden van spionage omwille van de werkzaamheden van zijn neef bij het Afghaans Nationaal leger) die er zich zouden hebben afgespeeld. Aangezien verzoekster zich steunde op dezelfde feiten en motieven dan haar echtgenoot, werd ook in haar hoofde besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissing.

Bij arresten nrs. 203 831 en 203 833 van 16 mei 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers recente herkomst uit het district Deh Bala (Haska Mina) in de provincie Nangarhar. Verzoekers gingen niet in cassatieberoep.

In het kader van verzoekers' tweede verzoeken om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat hij intussen vader was geworden van een dochter S., dat hij bovendien wilde toevoegen aan zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat zijn broer bij de taliban werkt en hij hem hiervoor bestraftte waarop de taliban verzoeker bedreigden. Verzoeker gaf daarnaast aan dat hij vreesde dat zijn kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan ontvoerd zouden kunnen worden. Opnieuw beriep verzoekster zich op dezelfde feiten en motieven als haar echtgenoot. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 oktober 2018 de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissing.

Bij arresten nrs. 214 807 en 214 809 van 8 januari 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beroepen. Verzoekers gingen niet in cassatieberoep.

3.3.2. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.3.3. In het kader van de huidige (derde) verzoeken om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich vooreerst opnieuw steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. Meer bepaald voeren zij aan dat zij nog steeds niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van verzoekers problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer voor de taliban. Verzoeker voegt hieraan toe dat zijn broer en de taliban hem en zijn familie zullen doden bij een terugkeer naar Afghanistan omdat verzoeker tegen de taliban is en ze denken dat hij bekeerd is en dat zijn ouders het dorp verlieten omdat

zijn broer één van de dorpsgenoten ontvoerde. Daarnaast vreest verzoeker dat zijn twee dochters als compensatie aan de familie van de ontvoerde dorpingen gegeven gaan worden. Verzoeker houdt bovendien vast aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn (recente) herkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar en maakt verder melding van de geboorte van zijn dochter H. Verzoekster voert daarenboven aan dat hun dochters in Afghanistan geen rechten zullen hebben, er niet mogen studeren, niet mogen kiezen met wie ze zullen trouwen, niet naar buiten mogen en er nog andere problemen zullen kennen. Voor hun zoon vreest verzoekster dat hij door de taliban zal worden meegenomen om voor hen te werken.

Ter staving van hun huidige verzoeken om internationale bescherming om internationale bescherming leggen verzoekers nog volgende documenten voor: twee oproepingsbrieven van het districtshuis aan verzoekers vader, een verklaring van verzoekers vader aan het districtshuis en een verzendnota.

In de bestreden beslissingen worden de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet ontvankelijk verklaard omdat (i) in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben afgespeeld; (ii) dat het louter afleggen van verklaringen die volledig in het verlengde liggen met iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming (conflict tussen verzoeker en zijn broer over diens toetreding tot de taliban) niets wijzigt hieraan en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid; (iii) de vrees van verzoekster met betrekking tot hun kinderen laattijdig is en gelet op de ongeloofwaardigheid van hun beweerde verblijf evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij zouden ondervinden met de taliban, dit daargelaten het feit dat het bovendien slechts blote beweringen betreffen en (iv) de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

3.3.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het herhalen van de vaststellingen van de bestreden beslissingen en het minimaliseren van deze vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden vastgesteld als volgt:

"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie beweerde verblijf in het district Deh Bala, omdat u en uw vrouw geen overtuigende verklaringen kunnen afleggen over uw beroepsactiviteit te Deh Bala, jullie geografische kennis en jullie kennis van de veiligheidssituatie, van de personaliteiten, van de onderwijsmogelijkheden en van de stammenstructuur in uw regio te wensen overlaat. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden."

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift nog wijzen op hun ongeschooldheid om hun gebrekkige kennis van hun verblijfplaats in Afghanistan te vergoelijken en zij te dezen nog verwijzen naar de veiligheidssituatie en de positie van de vrouw in Deh Bala, dient te worden benadrukt dat in 's Raads arresten nrs. 203 831 en 203 833 van 16 mei 2018 werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers' verblijfplaats in Deh Bala, provincie Nangarhar en in dit verband bovendien reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren, dat uit het gehoorverslag bleek dat de dossierbehandelaar eenvoudige, duidelijke vragen stelde die verzoeker kennelijk kon volgen en dat van iemand die beweert in het district Deh Bala te hebben geleefd van zijn geboorte tot in 2009 en opnieuw van 2011 tot 2015 kon worden verwacht dat hij op de hoogte was van enkele elementaire aspecten uit het dagelijkse leven aldaar, *quod non*. Het is niet ernstig om in het kader van de beroepsprocedure van hun derde verzoek om internationale bescherming nog argumenten aan te voeren die zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hadden kunnen en moeten uiteenzetten. De Raad wijst in dit verband dan ook op het feit dat dit arrest kracht van gewijsde geniet nu geen van de partijen een cassatieberoep aantekende bij de Raad van State. Uit de dossiers blijkt dat er sedert de beoordeling bij de voormelde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen nieuwe elementen zijn opgedoken die op

deze beoordeling enig ander licht zouden kunnen werpen. Bijgevolg blijven deze heden onverminderd gelden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat dit betoog in het verzoekschrift haaks staat op hetgeen in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) wordt gesteld over verzoekers scholing. Daar wordt immers melding gemaakt van het feit dat verzoeker tot de zesde klas naar school zou zijn geweest (*ibid*, p. 3).

Verder staat in de bestreden beslissingen op goede gronden te lezen als volgt:

“Met betrekking tot de bijkomende verklaringen die u aflegt - dat uw broer nog steeds actief is voor de taliban, dat uw broer en zijn collega's u en uw gezin willen doden omdat u de taliban afkeurt en ze menen dat u bekeerd bent en dat uw familie eveneens in een vete verwickeld is met een andere familie in het dorp omdat uw broer als talib een lid van deze familie ontvoerde (verklaring volgend verzoek J. dd. 12 augustus 2019, vraag 12,15,18 en 21) - kan worden vastgesteld dat deze problemen volledig voortvloeien uit de problemen die u in uw tweede verzoek uiteenzette. In het kader van uw tweede verzoek oordeelden het CGVS en de RvV dat het toen aangehaalde conflict tussen u en uw broer over de toetreding van uw broer tot de taliban ongeloofwaardig is omdat dit conflict kadert in uw dorp Shabi terwijl aan jullie verblijf in Shabi geen geloof kan worden gehecht. Dat u zich naar aanleiding van uw huidige verzoek beperkt tot het benadrukken van uw verblijf in Shabi en het aanhalen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verblijf in Deh Bala en de aangehaalde asielmotieven omwille van de toetreding van uw broer tot de taliban.”

Door het louter vasthouden aan verzoekers verklaringen en het herhalen van hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissingen brengen verzoekers geen enkel concreet verweer bij om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen. De motivering dienaangaande blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangaande de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging in hoofde van hun kinderen overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien nog pertinent: *“Daarnaast haalt uw echtgenote aan dat uw zoon door de taliban gedwongen gerekruteerd zou worden en dat uw dochters in Afghanistan geen rechten hebben, er niet mogen studeren en er niet kunnen kiezen met wie ze zouden trouwen. Vooreerst moet er vastgesteld worden dat uw vrouw deze motieven voor uw kinderen laattijdig aanbrengt. Hoewel ten tijde van jullie eerste verzoek uw zoon en ten tijde van jullie tweede verzoek uw eerste dochter reeds geboren waren bracht uw vrouw toen enkel aan dat ze vreesde dat uw kinderen tot Daeshstrijders opgeleid zouden worden. Dat ze voor uw zoon dezelfde vrees niet meer ten opzichte van Daesh maar ten opzichte van de taliban formuleert en voor uw dochter voor het eerst een vrees uit omwille van haar levensomstandigheden in Afghanistan kan derhalve niet overtuigen. Bovendien kan er in de mate dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u en uw echtgenote beweerde verblijf, evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die jullie zouden ondervinden indien jullie zouden terugkeren naar de verklaarde regio onder de controle van de taliban. Tenslotte moet erop gewezen worden dat uw vrouw op geen enkele wijze de door haar geuite asielmotieven in hoofde van uw kinderen staft. Ze beperkt zich daarentegen tot het aanhalen van blote beweringen zonder dat ze deze in concreto aantoot. Voor het aantonen van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw kinderen volstaat het louter uiten van de asielmotieven of het verwijzen naar de algemene situatie niet.”*

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat verzoekster slechts beperkt in contact staat met andere personen uit de buurt omwille van de veiligheidssituatie in het Afgaanse dorp Shabi, district Deh Bala en wijzen op de positie van de vrouw aldaar waardoor het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om bepaalde situaties concreet te staven. De Raad merkt op dat verzoekers met dit betoog opnieuw blijven vasthouden aan de reeds in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden verblijf in het dorp Shabi, district Deh Bala, provincie Nangarhar en zij bovendien geen enkel valabel argument bijbrengen om de laattijdigheid van deze vrees in hoofde van hun kinderen, de inconsistenties in de verklaringen van verzoekster omtrent de vrees in hoofde van hun zoon en het gebrek aan concrete elementen te verklaren of te weerleggen.

Tot slot considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door verzoekers voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze de appreciatie van hun huidige verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen overwogen als volgt:

“De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt twee oproepingsbevelen van het districtshuis aan uw vader en een verklaring van uw vader over de ontvoeringszaak aan het districtshuis neer. De verklaring van uw vader over zijn en uw problemen met uw broer kunnen niet aanvaard worden als bewijswaardig omdat ze slechts de verklaringen zijn van een

nauwe verwant van u. Bovendien moet erop gewezen worden dat verklaringen slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen hetgeen geenszins het geval is. Daarnaast blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. De verzendnota maakt slechts duidelijk dat u post ontving uit Afghanistan."

Verzoekers voeren in het verzoekschrift nog aan dat de documenten wel degelijk hun verblijfplaats en problemen kunnen staven, omschrijven hetgeen daarin wordt gesteld en menen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de documenten niet kan afwijzen enkel en alleen door te stellen dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Daarnaast voegen verzoekers bij de aanvullende nota (stukken 6-9, rechtsplegingsdossier, stuk 8) nog vertalingen bij van deze documenten. De Raad merkt op dat verzoekers uitgaan van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen, nu de door hen voorgelegde documenten niet enkel op basis van de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten niet in aanmerking worden genomen, doch dat de commissaris-generaal eveneens terecht opmerkt dat ze afkomstig zijn van verzoekers vader, een nauwe verwant van hem, dat documenten slechts ondersteunende werking hebben en *in casu* niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en dat de verzendnota slechts aantoonst dat hij post ontving uit Afghanistan. Ook met het bijbrengen van vertalingen, voor zover deze niet werden uitgevoerd tijdens het persoonlijk onderhoud op 12 juli 2019 (administratief dossier, stuk 7), slagen verzoekers er niet in om deze vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

De bij aanvullende nota's (rechtsplegingsdossier, stukken 8, 10 en 12) door verzoekers bijgebrachte documenten vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de psychologische problemen en geheugenproblemen van verzoeker, alsook de medische problemen van verzoekster (rechtsplegingsdossier, stuk 8 en hiervan stukken 2-4 en rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient het volgende te worden opgemerkt. Het medisch verslag van 15 september 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8 en hiervan stuk 3) werd reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming voorgelegd, meer bepaald in het kader van twee medische attesten van dokter A.M. Dienaangaande staat in 's Raads arrest nr. 203 831 van 16 mei 2018, hetgeen met kracht van gewijsde is bekleed, te lezen als volgt:

"(...)

Wat betreft het attest dat in hoofde van verzoeksters echtgenote werd opgemaakt, moet worden vastgesteld dat dit attest dateert van 18 november 2017, zijnde aldus ruim een jaar na haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook wordt hierin melding gemaakt van een depressie van lange duur die verergerd werd door een tweede geboorte en dat de angst voor een weigering van verblijf met terugkeer naar het land van herkomst dit een beetje voedt. Daargelaten de vraag welk neurologisch onderzoek er gevoerd werd teneinde de diagnose van depressie te kunnen stellen, moet worden opgemerkt dat uit dit attest geenszins blijkt dat verzoekers echtgenote ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bij machte was om haar leefomgeving in tijd en ruimte te situeren of te antwoorden op vragen met betrekking tot de dagelijkse aspecten van het leven in en rond haar dorp. Voorts meldt dit attest de klacht van lage rugpijn, maar het hoeft geen betoog dat het louter melden van een dergelijke klacht geen uitstaans heeft met de mogelijkheid tot het afleggen van verklaringen omtrent haar leefomgeving in het land van herkomst.

Wat betreft het medisch attest van verzoeker moet worden opgemerkt dat dit werd opgemaakt naar aanleiding van de consultatie van verzoeker op de dienst Neurologie van het ziekenhuis te Lobbes. Hieruit blijkt dat verzoeker zich aldaar op 11 september 2017, zijnde een klein jaar na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepresenteerd heeft met de klacht van hoofdpijn en geheugenstoornissen. Uit dit attest blijkt evenmin dat verzoeker ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat was om dit gehoor af te leggen gezien hij op dat moment met geheugenproblemen en hoofdpijn kampte. Dit attest maakt weliswaar melding van verzoekers klacht van geheugenproblemen in een stressvolle- of vermoeidheidscontext, maar hieruit blijkt niet dat verzoeker zich in een situatie bevond waardoor verzoekers cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor hij in de onmogelijk onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen, zijn leefomgeving in tijd en ruimte te situeren en te antwoorden op dagelijkse aspecten van het leven in en rond zijn dorp. Uit het uitgevoerde neurologische en EEG-onderzoek bleken desbetreffend evenmin enige significante aanwijzingen."

Dat verzoekers thans psychologische attesten voorleggen van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 8, attest van P.C. van 27 december 2019 (stuk 1), attest van M.A. van 20 juni 2018 (stuk 2) en een verslag van Y.G. van 11 juli 2018 (stuk 4); rechtsplegingsdossier, stuk 10, attest van O. B.Y. van 6 januari 2020; rechtsplegingsdossier, stuk 12, attest van D. C. van 23 januari 2020) doet geen afbreuk aan het reeds vastgestelde inzake verzoekers' recente herkomst. Het gewijsde van 's Raads arresten nrs. 203 831 en 203 833 van 16 mei 2018 en nrs. 214 807 en 214 809 van 8 januari 2019 houdt in dat verzoekers hun recente herkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar niet aannemelijk maken en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben afgespeeld. Er werd door de Raad in navolging van de commissaris-generaal immers vastgesteld dat verzoekers er niet in slaagden te kunnen antwoorden op de meest eenvoudige doch elementaire vragen over hun onmiddellijke leefomgeving en het dagelijkse leven aldaar. De thans door verzoekers voorgelegde attesten maken melding van het feit dat verzoeker aan geheugenstoornissen lijdt, dat hij zelf aangeeft het gevoel te hebben van episodes van depersonalisatie (*'dépersonnalisation ponctuelles'*), dat verzoeker melding maakt van geheugenverlies en een depressieve gemoedstoestand, dat verzoekster melding maakt van rugpijn tijdens haar derde zwangerschap, dat verzoeker verklaart in de onmogelijkheid te verkeren om te antwoorden op bepaalde vragen verbonden aan de periode voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, dat zijn klacht van geheugenproblemen verklaard kan worden door een stressvolle- of vermoeidheidscontext, dat hij slaapproblemen kent, dat hij kampt met passieve gedachten van zelfmoord en dat hij ernstige psychische angst ervaart met fysieke klachten, alsook dat hij aan posttraumatisch stresssyndroom lijdt waarvoor een psychologische opvolging nuttig lijkt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de verslagen niet kan blijken op welke basis de opstellers ervan zich steunden voor hun conclusies behoudens verzoekers' eigen verklaringen. Verder kan worden opgemerkt dat een psycholoog of psychiater slechts vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog of psychiater is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Bovendien zijn de attesten allemaal afkomstig van een andere arts/psycholoog en maken zij geen melding van een langdurige opvolging, zodat lijkt alsof zij op basis van een eenmalig consult zijn opgesteld. Overigens wordt in deze attesten nergens gesteld dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om op specifieke vragen met betrekking tot zijn verblijfplaats in Afghanistan en/of zijn vluchtrelaas te antwoorden. Uit het gehoorverslag van 26 oktober 2016 opgesteld naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en de 'verklaring volgend verzoek' van 13 september 2018 opgesteld naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming blijkt bovendien dat verzoeker wel degelijk in staat was om de hem gestelde vragen te begrijpen. Ook uit de in het kader van zijn huidige (derde) verzoek afgelegde verklaringen ('verklaring volgend verzoek' d.d. 12 augustus 2019) kan niet blijken dat verzoeker de logica en inhoud van de eenvoudige, duidelijke vragen kennelijk niet zou hebben begrepen, wel integendeel blijkt hieruit dat hij in staat was om op omstandig te antwoorden op de aan hem gestelde vragen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in het kader van de "Vragenlijst *"bijzondere procedurele noden" DVZ*" geen enkele melding maakte van deze problemen en hij zelf aangaf dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk 6), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zelf van oordeel was dat deze voormelde problemen hem niet zouden belemmeren bij het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven. Ook kan worden opgemerkt dat in het attest van O. B.Y. van 6 januari 2020 melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker een kalme indruk maakte en zijn verhaal coherent en gestructureerd was (*"Discours cohérent et structuré"*), hetgeen er verder op wijst dat verzoeker, ondanks zijn psychologische problemen, wel degelijk in staat is om op specifieke vragen te antwoorden. Het enkele feit dat verzoekster rugpijn had tijdens haar derde zwangerschap kan evenmin worden aanvaard als een verklaring voor hun ongeloofwaardige verklaringen. Er dient in dit verband nog op gewezen dat verzoekster in het kader van de "Vragenlijst *"bijzondere procedurele noden" DVZ*" evenmin melding maakte van enige problemen en zij bijgevolg te kennen gaf dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken.

De door verzoekers voorgelegde medisch-psychologische verslagen vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoekers zich inzake deze medische problematiek dienen te wenden tot de hiervoor geëigende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de noot van S. Sarolea, "*La prise en compte des attestations psychologiques*" van Newsletter EDEM van juni 2013 (stuk 5) en de verwijzing naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Zo verzoekers te dezen nog verwijzen naar het arrest *R.C. t. Zweden* van 9 maart 2010 van het EHRM waarin werd gesteld dat de conclusie van de geraadpleegde arts dat de geconstateerde verwondingen in grote mate kunnen zijn toegebracht in de door verzoeker beschreven context, een voldoende aanwijzing vormt dat hij het slachtoffer is geweest van marteling en dat de medische verklaring kan worden beschouwd als een bevestiging van zijn verhaal en het arrest *Mo.M. t. Frankrijk*, waarin het Hof oordeelde dat er een omkering van bewijslast kan voorliggen waarbij het aan de met de behandeling van de asielaanvraag belaste autoriteiten is om een deskundige te machtigen om de conclusies van de therapeut of de arts van de asielzoeker te betwisten, dient nog te worden benadrukt dat de Raad *in casu* van oordeel is dat de door verzoekers voorgelegde medische attesten niet nopen tot nader onderzoek. Immers, zoals blijkt uit het voorgaande blijkt uit de medische attesten niet dat verzoekers niet in staat zouden zijn geweest om hun vluchtmotieven op coherente, geloofwaardige en consistente wijze uiteen te zetten.

De twee oproepingsbrieven van het districtshuis aan verzoekers vader (stukken 6-7), de getuigenis van verzoekers vader (stuk 8) en de correspondentie tussen het districtshoofd, de vader van verzoeker en de dorpsoudsten (stuk 9) kwamen hoger reeds aan bod.

3.3.7. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.3.10. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.3.11. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partijen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER